

LJUBAVNA PESMA

Pošto me nikad nisi voleo
da bi me držao za ruku,
il' odveo na more
u neku daleku luku,
da me hraniš
prstacima,
da,
za mene,
ubereš morską zvezdu;
Da se spuštamo niz ulicu
sa tvojom rukom,
na mom struku.
Ili, da hodaš sa mnom
do crkvice Svetog Ilije,
na nekom grčkom ostrvu
ili na kopnu,
ako ti je milije.
I, pošto nikad nismo
imali
našu plažu;
ni naš sto
u omiljenoj kafani;
i, pošto hroničari,
uglavnom, lažu;
ni uspomene sa letovanja,
ni sa zimovanja,
herbarijum bez cveća
i bez lokvanja.
I, pošto se moji smrznuti prsti
nikada nisu grejali
u tvom džepu,
u dugim šetnjama
na keju;
i, pošto ti moje šale
nisu bile smešne,
dok im se svi drugi smeju.
I, pošto sada,
odjednom,
posle toliko vremena,
odjednom,
posle toliko vremena
kada ionako
više ništa nije smešno,
Ti, želiš da znaš
kome sam posvetila

onaj sonet lanjski,
i da li me još uvek
opčinjava Crnjanski,
i da li sve ovo ,
sa tobom ima
neke veze?
Bar malo?
Jer, vidim da ti je stalo,
hajde,
da ne izigravamo Engleze:
Sve što sam ikada uradila
bilo je samo zato,
što me nisi mogao voleti
onda,
kada sam čeznula
da hodaš sa mnom
do crkvice Svetog Ilije
na nekom grčkom ostrvu.
Ili, na kopnu,
ako ti je milije.
Tako da znaš:
Da,
bio si
sa mnom
u svakoj pesmi!
U knjigama,
u brigama,
u tortama,
u akvarelima,
i drugim bojama!
U porubima na haljinama,
u svim blizinama,
i daljinama!
U razgovorima,
u jezerima
i morima!
U usponima,
i u stvaralačkim
krizama,
izvor inspiracije
i eufemizama!
Ubila te
i ljubila,
i ponovo te
oživila,
da bih te srela
na kraju

neke priče.
Ili,
za potrebe male strofe,
da,
stavljala sam ti
tačke,
zareze
i apostrofe!
Kao što vidiš
ja ništa ne krijem.
Stvarno nemam
za čim da žalim:
Jer,
ja sam hodočasnik,
i ljubav je moj Jerusalim.

Mirjana Bobić Mojsilović